

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 lutego 2020 r., znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił E. A. prawa do zasiłku chorobowego po ustaniu tytułu ubezpieczenia za okres od 1 do 31 stycznia 2020 r. W uzasadnieniu decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, iż z posiadanej przez Zakład dokumentacji wynika, że po tym jak E. A. była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w okresie od 7 listopada 2018 roku do 31 grudnia 2019 r., do Oddziału wpłynął wniosek o zasiłek chorobowy po ustaniu zatrudnienia za okres od 1 do 31 stycznia 2020 roku, a z danych Zakładu wynikało, że E. A. była uprawniona do renty z tytułu niezdolności do pracy do 30 czerwca 2020 roku. Zdaniem organu rentowego wyczerpuje to dyspozycję normy art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636) i w związku z tym na podstawie art. 13 ust. 1 pkt 1 i art. 7 tejże ustawy organ rentowy odmówił E. A. prawa do zasiłku chorobowego za wskazany okres.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła ubezpieczona, w uzasadnieniu wskazując, że jest na rencie z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 czerwca 2020 roku, z tytułu której otrzymuje świadczenie w wysokości 717,12 złotych netto. Podniosła, że przepis art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy nie może być podstawą odmowy przyznania jej zasiłku chorobowego, ponieważ w przepisie tym mowa jest o „niezdolności do pracy”, a ubezpieczona jest „częściowo niezdolna” do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o jego oddalenie z uzasadnieniem analogicznym, jak w decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 7 listopada 2018 roku do dnia 31 grudnia 2019 roku E. A. była zatrudniona w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., na stanowisku pracownika gospodarczego. W dniu 11 grudnia 2019 roku E. A. uległa wypadkowi przy pracy – poślizgnęła się na mokrej nawierzchni, wskutek czego doznała skręcenia stawu kolanowego. W związku z tym E. A. wniosła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie jej zasiłku chorobowego po ustaniu zatrudnienia od 1 stycznia 2020 roku.

Bezsporne, a nadto : protokół – k. 7 akt zasiłkowych, pisma - k. 10, 11 akt zasiłkowych, wiadomość e-mail k. 12 akt zasiłkowych.

Wcześniej, bo 13 czerwca 2017 roku, po przeprowadzeniu badania lekarskiego przez lekarza orzecznika ZUS ustalono, że E. A. jest częściowo niezdolna do pracy do 30 czerwca 2020 roku.

Bezsporne, a nadto orzeczenie lekarza orzecznika ZUS k. 3, zaświadczenia lekarskie w aktach zasiłkowych, karta zasiłkowa w aktach zasiłkowych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej okazało się nieuzasadnione.

Na wstępie podać należy, że wyrok w niniejszej sprawie został wydany na posiedzeniu niejawnym, na podstawie art. 15 zzs¹ pkt 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U.2020.374 z dnia 2020.03.07). Zgodnie z tym przepisem w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu (...)19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach rozpoznawanych według przepisów ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego przewodniczący może zarządzić przeprowadzenie posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna rozpoznanie sprawy za konieczne, zaś przeprowadzenie wymaganych przez ustawę rozprawy lub posiedzenia jawnego mogłoby wywołać nadmierne zagrożenie dla zdrowia osób w nich uczestniczących i nie można przeprowadzić ich na odległość z

jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku, a żadna ze stron nie sprzeciwiła się przeprowadzeniu posiedzenia niejawnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia zawiadomienia ich o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne; w przesyłanym zawiadomieniu należy pouczyć stronę niezastępowaną przez adwokata, radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej o prawie i terminie do złożenia sprzeciwu. W rozpoznawanej sprawie zostały spełnione powyższe przesłanki. Sąd uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, zgromadzone w sprawie dowody z dokumentów oraz złożone przez strony pisma procesowe były wystarczające do rozpoznania sprawy bez przeprowadzenia rozprawy. Strony, zawiadomione o skierowaniu sprawy na posiedzenie niejawne, nie sprzeciwiły się wydaniu wyroku na takim posiedzeniu.

Przedmiot sporu w niniejszej sprawie stanowiło prawo ubezpieczonej do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 31 stycznia 2020 r. Ubezpieczona twierdziła, że w tym okresie przysługiwało jej prawo do pobierania zasiłku chorobowego, ponieważ jej zdaniem nie została spełniona ustawowa przesłanka odmowy przyznania jej tego świadczenia - ubezpieczona pobierała bowiem rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, a nie jak stanowi art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego z w razie choroby i macierzyństwa – z tytułu niezdolności do pracy.

Zatem spór sprowadzał się do rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego, czy pod pojęciem „niezdolności do pracy”, czy też „pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy”, które stanowi treść art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636), należy rozumieć również częściową niezdolność do pracy.

Zgodnie z art. 13 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia, nie przysługuje za okres po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy ma ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wskazać należy, że pojęcie „niezdolności do pracy”, które stanowi treść art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy, zawiera w sobie również częściową niezdolność do pracy.

Pojęcie „niezdolności do pracy” definiują przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 j.t. ze zm.). Zgodnie z art. 12 tej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustalenie więc, że E. A. jest częściowo niezdolna do pracy (do dnia 30 czerwca 2020 roku) oznacza ustalenie, że jest niezdolna do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Takie samo rozumienie tego pojęcia należy przenieść na grunt art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej.

W tym stanie rzeczy sąd uznał, że ubezpieczona w okresie od 1 do 31 stycznia 2020 roku była niezdolna do pracy w rozumieniu art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, co prowadzi do uznania, że zaskarżona decyzja była zgodna z prawem.

W konsekwencji sąd oddalił odwołanie na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3.(...)

16.09.2020